

Paula Hawkins

TRENDEKİ KIZ

Çeviren
Aslıhan Kuzucan

Her gün önünden geçtiđiniz evlerde aslında neler oluyor?

Eski tren raylarının yakınlarındaki bir huş ağacının altında yatıyor ve mezarı bir taş yığıyla işaretli. Dinlendiği yere dikkat çekmek istemesem de onu anlamadan edemedim. Orada huzur içinde uyuyor. Ne rahatsız edecek bir kimse ne de kuş cıvıltıları ve geçen trenlerin homurtuları dışında ses var.

Bir acıya, iki neşeye, üç kıza. Üç kıza.

Üçte takılı kalmıştım, ilerleyemiyordum. Kafam gürültüyle dolmuştu, ağzım kan revan içindeydi. Üç kıza. Saksığanları duyabiliyordum. Gülüyorlar, benimle dalga geçiyorlardı. Sesleri kabaydı. Bir haberciydi bu. Kötü habercilerdi. Artık onları görebiliyordum, güneşin altında simsiyahlardı. Kuşlar değil, başka bir şeydi sanki. Biri geliyordu. Biri benimle konuşuyordu. *Bak. Bak, senin yüzünden ne yaptım.*

RACHEL

5 Temmuz 2013 Cuma

Sabah

TREN RAYLARININ yanında bir elbise yığını vardı. Tişörtlü benzeyen açık mavi bir giysi, kirli beyaz başka bir şeyle birlikte tortop edilip atılmıştı. Muhtemelen kıyının yukarısındaki bol çalılıklı küçük ormana kaçak dökülmüş çöplerden bir parçaydı. Çalışmak için yolun bu tarafına sık sık gelen mühendisler de bırakmış olabilir. Ya da nedeni başka bir şeydi. Annem hep hayal gücümün fazla çalıştığını söylerdi, Tom da aynı fikirdeydi. Elimde değildi, kirli bir tişört ya da tek başına bir ayakkabı gibi kenara atılmış paçavralar gördüğüm anda düşünebildiğim tek şey, ayakkabının öteki teki ya da içine giren ayaklar oluyordu.

Tren sallanıp gıcırdayarak hareket ettiğinde küçük giysi yığını gözden kayboldu. Bir koşucunun hızıyla Londra'ya doğru yol almaya başladık. Arkamdaki koltukta biri, öfke içinde çaresizce iç çekti; Ashbury'den Euston'a 08.04'te yola çıkan yavaş tren, birçok deneyimli yolcunun sabrını sına-yacak cinstendi. Elli dört dakika sürmesi gereken yolculuk

nadiren bu sürede tamamlanıyordu: Yolun bu eski, çökük paftası sinyalizasyon sorunları ve bitmek bilmeyen mühendislik çalışmalarıyla doluydu.

Tren sürünerek ilerledi; ambarların, su kulelerinin, köprülerin, kulübelerin, arka cepheleri doğrudan yola dönük mütevazı Victoria stili evlerin yanından sarsılarak geçti.

Başımı vagonun penceresine dayamış, tıpkı filmlerdeki kayan çekimler gibi geçip giden evleri seyrediyordum. Onları, diğerlerinin görmediği gibi görüyordum, muhtemelen kendi sahipleri de bu açıdan görmüyorlardı. Günde iki kez, bir anlığına da olsa bana başkalarının hayatlarından bir manzara sunuluyordu. Evlerinde güven içinde oturan yabancıları seyretmenin rahatlatıcı bir etkisi vardı.

Birinin telefonu trenin ortamına uymayan neşeli ve hareketli bir şarkıyla çaldı. Cevap vermekte yavaş davrandığı için ses kafamda çınlayıp durdu. Diğer yolcuların koltuklarında kıpırdandıklarını, gazetelerini hışkırdattıklarını, bilgisayarlarına hafifçe vurduklarını duyabiliyordum. Tren dönemeçten yalpalayıp sallanarak geçtikten sonra kırmızı ışığa yaklaşınca yavaşladı. Kafamı kaldırmadan istasyona giderken uzatılan bedava gazeteyi okumaya devam etmeye çabaladımsa da sözcükler gözlerimin önünde bulanıklaşıyor, hiçbiri bende ilgi uyandırmıyordu. Aklımda hâlâ yolun kenarına terk edilmiş küçük giysi yığını vardı.

Akşam

Hazır cin toniği ağzıma götürüp bir yudum alırken kutu ağzına kadar köpürdü. Tom ile 2005 yılında Bask kıyısındaki bir balıkçı kasabasında yaptığımız ilk tatilin tadı gibi keskin ve soğuktu. Sabahları koydaki küçük adaya kadar yaklaşık bir kilometre yüzüp gizli saklı sahillerde sevişmiş, öğleden

sonraları ise bir bara oturup sert ve acı cin toniklerimizi içerken denizin çekilmesiyle ortaya çıkan kumlarda karmaşık oyunlar oynayan kalabalık plaj futbolcularını izlemiştik.

Bir yudum ve üstüne bir yudum daha aldım. Kutu neredeyse bitmişti ama sorun değildi, ayaklarımın dibindeki poşette üç tane daha vardı. Cuma günüydü ve trende içtiğim için kendimi suçlu hissetmeme gerek yoktu. Tanrı'ya şükür bugün cuma! Eğlence burada başlıyordu.

Güzel bir hafta sonu olacaktı, öyle söylüyorlardı. Güneş ışıltılı, gökyüzü bulutsuz olacaktı. Eskiden olsa gazetele-
rimizi alıp Corly Ormanı'na pikniğe gider, bütün öğleden sonramızı ağaçların arasından huzmeler hâlinde süzülen güneş ışığının vurduğu battaniyenin üstünde şarap içerek geçirirdik. Arkadaşlarla barbekü yapabilir ya da The Rose'a gidip bira bahçesinde yüzümüz güneşten ve alkolden kızarak bütün öğleden sonra oturabilir, sonra da yalpalayarak kol kola eve dönüp koltukta uyuyakalabilirdik.

İşıl işıl bir güneş, bulutsuz gökyüzü ve oynayacak kimse, yapacak hiçbir şey yok. Bu şekilde yaşamak –şu an yaşadığım gibi– böylesine alabildiğine aydınlık ve gölgeden neredeyse yoksun, herkesin kendini sokaklara atıp alçakça ve insanı sinir edercesine mutlu olduğu yaz günlerinde daha zordu. Bu çok yorucuydu ve onlara katılmadığınız takdirde kendinizi kötü hissettiriyordu.

Önümde koca bir hafta sonu, doldurulacak kırk sekiz boş saat vardı. Kutuyu yeniden ağızıma götürdüm ama tek bir damla bile kalmamıştı.

8 Temmuz 2013 Pazartesi

Sabah

Yeniden 08.04 treninde olmak beni rahatlatmıştı. Nedeni,

haftaya başlamak üzere bir an önce Londra'ya gitmek için sabırsızlanmam değildi. Hatta Londra'da olmak bile istemiyordum. Tek istediğim yumuşak, bel vermiş kadifeye yaslanıp pencereden sızan güneş ışığının sıcaklığını, vagonun devamlı ileri geri sallanmasını ve raylardaki tekerleklerin rahatlatıcı ritmini hissetmekti. Başka bir yerde olmaksızın burada olup tren yolunun kenarındaki evlere bakmayı tercih ederdim.

Bu hat üzerinde, yolculuğumun yaklaşık yarısına denk gelen hatalı bir ışık vardı. Daha doğrusu ben hatalı olduğumu düşünüyordum çünkü hemen hemen hep kırmızıydı, çoğu günler duruyorduk ve bu bazen saniyeler, bazen ise bitmek bilmeyen dakikalar boyu sürüyordu. D vagonunda oturuyorsam, ki genellikle otururdum, ve tren ışıkta durmuşsa, ki neredeyse her zaman dururdu, yol kenarındaki favori evim olan on beş numarayı mükemmel bir açıyla görebiliyordum.

On beş numara, yol boyunca uzanan diğer evlere çok benziyordu: Yarı Victoria stilindeydi, iki katlıydı ve ardında demir yoluna ulaşan sahipsiz birkaç metre toprağın bulunduğu çitlere doğru altı metre kadar uzanan dar, bakımlı bir bahçeye açılıyordu. Bu evi ezbere öğrenmiştim. Her tuğlasını, üst kattaki yatak odasının perdelerinin rengini (bej, üstü koyu mavi baskılı), banyo penceresinin çerçeve boyasının soyulduğunu ve çatının sağ tarafında dört kiremidin eksik olduğunu biliyordum.

Sıcak yaz gecelerinde, ev sakinleri Jason ile Jess'in ara sıra geniş sürme pencereden büyütülmüş mutfağın üstündeki derme çatma terasa çıktıklarını biliyordum. Mükemmel, pırlanta gibi bir çiftlerdi. Adam koyu renk saçlı, yapılı, güçlü, koruyucu ve kibardı. Harika bir kahkahası vardı. Kadın ise ufak tefek, güzel, açık tenliydi ve sarı saçları kısa kesilmişti. Muhteşem bir kemik yapısı, çillerle bezenmiş

keskin elmacık kemikleri ve hoş bir çenesi vardı.

Kırmızı ışıkta beklerken gözlerim onları aradı. Jess sabahları, özellikle de yazın, kahvesini genelde dışarıda içiyordu. Bazen onu gördüğümde sanki onun da beni gördüğünü, bana baktığını hisseder ve el sallamak isterdim. Çok utangaçtım. Jason'ı ise çok sık görmüyordum, çalıştığı için genelde dışarıda oluyordu. Ama evde olmasalar bile neyle meşgul olduklarını düşünürdüm. Belki de bugün ikisinin de izin günüydü ve sabah Jess yatakta uzanırken Jason da kahvaltıyı hazırlıyordu ya da birlikte koşuya çıkmışlardı çünkü koşmayı seviyorlardı. (Tom ve ben de pazar günleri koşardık, ben her zamanki hızımın hafifçe üstüne çıkardım, Tom ise kendi hızını yarıya düşürürdü, böylelikle yan yana koşabilirdik). Belki de Jess yukarıdaki hobi odasında resim yapıyordu ya da birlikte duşa girmişlerdi. Jess'in elleri fayanslarda, Jason'ınkiler ise Jess'in kalçalarında.

Akşam

Sırtımı vagondakilere verip hafifçe pencereye doğru dönerek Euston'daki Whistlestop'tan aldığım küçük Chenin Blanc şişelerinden birini açtım. Soğuk olmaması sorun değildi. Plastik bardağıma biraz boşalttıktan sonra kapağını yerine yerleştirip şişeyi çantama koydum. Pazartesileri, biriyle birlikte içmediğin sürece ki ben böyle yapmıyordum, trende içmek daha az kabul edilebilir bir şeydi.

Bu trenlerde tanıdık, her hafta gördüğüm, bir yerlere gidip bir yerlerden dönen insanlar olurdu. Muhtemelen benim onları tanıdığım gibi, onlar da beni tanıyordu. Yine de gerçekte kim olduğumu görüp görmediklerini bilmiyordum.

Olağanüstü bir akşamdı, sıcak olsa da fazla boğucu de-

ğildi, güneş tembel batışına geçmiş, gölgeler uzamaya başlamıştı ve ışık, ağaçları altın rengine bürümeye koyulmuştu. Tren takırdayarak ilerliyordu. Evlerinin önünden geçerken Jason ile Jess akşam güneşinin bulanıklığında kaybolup gittiler. Sık olmasa da bazen onları yolun bu tarafından görebiliyordum. Ters yönde giden tren yoksa ve yeterince yavaş ilerliyorsak, bazen onları teraslarında yakalayabiliyordum. Tıpkı bugün olduğu gibi bunu başaramazsam da hayalini kuruyordum. Jess, elinde bir kadeh şarapla ayaklarını masaya uzatmış terasta oturuyor, Jason ise ellerini Jess'in omuzlarına koymuş, yanibaşında dikiliyordu. Ellerinin hissinin, ağırlığının rahatlatıcı ve koruyucu olduğunu hayal edebiliyordum. Bazen kendimi, sarılmak ve içten bir tokalaşma da dahil olmak üzere, başka biriyle en son ne zaman anlamlı fiziksel bir temasa geçtiğimi hatırlamaya çalışırken buluyordum ve kalbim sıkışıyordu.

9 Temmuz 2013 Salı

Sabah

Geçen haftaki giysi yığını hâlâ oradaydı ve birkaç gün öncekinden daha tozlu, daha perişan görünüyordu. Bir yerlerde, tren çarptığında giysilerinizin yırtılabileceğini okumuştum. Tren çarpması sonucu ölmek o kadar da alışılmadık değildi. Söylenene göre yılda iki yüz ila üç yüz kişi bu şekilde ölüyordu. Yani en azından iki günde bir. Bunların ne kadarının kaza olduğunu bilmiyordum. Tren yavaşça ilerlerken giysilerde kan lekesi olup olmadığına dikkatlice baktım ama bir şey göremedim.

Tren her zamanki gibi ışıktaki durdu. Jess'in çift kanatlı kapının önündeki verandada durduğunu görebiliyordum. Üstünde parlak, basma bir elbise vardı ve ayakları çıplaktı.

Hafifçe kafasını arkaya çevirmiş, eve bakıyordu; muhtemelen kahvaltuyu hazırlayan Jason ile konuşuyordu. Tren ilerlemeye başladığında gözlerimi Jess'ten ve evinden ayırmadım. Diğer evleri görmek istemiyordum; özellikle de eskiden oturduğum dört ev ötedekini.

Beş yıl boyunca Blenheim Caddesi'ndeki yirmi üç numarada olağanüstü mutlu ve tepeden tırnağa sefalet içinde yaşamıştım. Şimdi ona bakamıyordum bile. Orası benim ilk evimdi. Ailemle ya da diğer öğrencilerle paylaştığım değil, benim ilk evimdi. Bakmaya yüreğim dayanmıyordu. Yani, bakabilirdim, bakardım, bakmak isterdim, istemezdim, bakmamaya çalışıyordum. Her gün kendime bakmamam gerektiğini söylüyor, her gün de bakıyordum. Orada görmek istediğim hiçbir şey olmamasına ve yine de gördüğüm her şey canımı acıtacak olmasına rağmen kendime engel olamıyordum. Bir keresinde kafamı kaldırıp baktığımda, yukarıdaki yatak odasında bulunan krem renkli keten perdenin yerini yumuşak, bebek pembesi bir şeyin aldığını fark edince kendimi nasıl hissettiğimi, Anna'nın çitin kenarındaki gülleri, üstünde büyümüş karnına kadar uzanan esnek tişörtüyle suladığımı gördüğümde hissettiğim acıyı çok belirgin bir şekilde hatırlıyordum. Dudağımı öyle sert ısırmıştım ki kanamıştı.

Gözlerimi sıkı sıkı kapadım ve ona, on beşe, yirmiye kadar saydım. İşte, geçip gitmişti, görecekt hiçbir şey yoktu. Witney istasyonuna girip çıktık. Banliyöler kuzey Londra'nın pisliğine karışıp teraslı evlerin yerini grafitili köprüler ve kırık pencereci boş binalar aldığında tren hızlanmaya başladı. Euston'a yaklaştıkça gerilmeye başlamıştım; baskı altında gibiydim, bugün nasıl olacaktı? Euston'a girmeden yaklaşık beş yüz metre önce, vagonun sağ tarafında pis, alçak, betondan bir bina vardı. Üstüne biri resimli

bir şekilde: HAYAT BİR PARAGRAF DEĞİLDİR* diye yazmıştı. Yol kenarındaki giysi yığınına düşündüm ve boğulur gibi hissettim. Hayat bir paragraf değildir ve ölüm de bir parantez.

Akşam

Akşam bindiğim 17.56 treni sabahkinden biraz daha yavaştı. Bir saat bir dakika sürüyordu. Yani fazladan herhangi bir istasyonda durmadığı hâlde sabahkinden tam tamına yedi dakika daha uzundu. Umursadığım söylenemezdi çünkü sabah Londra'ya gitmek için sabırsızlanmadığım gibi, akşam da Ashbury'ye dönmek için sabırsızlanmıyordum. Her ne kadar 1960'larda yeni kurulmuş ve Buckinghamshire'ın merkezinde tümör gibi yayılmış bir kasaba olan Ashbury yeterince kötü bir yer de olsa, nedeni bu değildi. Buraya benzeyen, merkezi kafeler, cep telefonu mağazaları ve JD Sports şubeleriyle dolup taşan, etrafı banliyö hattıyla çevrilmiş ve ardında çok katlı sinemayla kasaba dışı Tesco diyarı bulunan onlarca diğer kasabadan daha iyi ya da kötü değildi. Ticaret merkezinin kasabanın eteklerine yayılmaya başladığı noktada bulunan akıllı(ca), yeni(ce) bir mahallede oturuyordum ama burası benim evim değildi. Benim evim, kısmen sahibi olduğum, yol kenarlarındaki yarı Victoria stilindeki evdi. Ashbury'de ev sahibi değildim, hatta kiracı bile değildim. Cathy'nin, sıkıcı ve kendi hâlindeki dubleksinin küçük ikinci yatak odasının geçici pansiyoneriydim ve onun nezaket ve iyiliğine tabiydim.

Cathy ve ben üniversiteden arkadaştık. Sıradan arkadaş-

* E. E. Cummings'in *Since Feeling is First* şiirinden bir alıntı. -çn

lardık ve hiçbir zaman o kadar yakın olmamıştık. İlk yılımda salonun karşısında yaşıyordu ve ikimiz de aynı dersleri aldığımız için doğal olarak ilk birkaç göz korkutan hafta boyunca arkadaş olmuştuk. Sonrasında daha çok ortak noktamız olan insanlarla tanışmıştık. İlk yıl ve istisnai bir durum olan düğünler dışında üniversite bittikten sonra birbirimizi pek görmemiştik. Ama ihtiyacım olduğu sırada onun boş bir odası vardı ve orada kalmak mantıklı gelmişti. Yalnızca birkaç ay, en fazla da altı ay kalacağımdan çok emindim ve başka ne yapabileceğimi de bilmiyordum. Hiç tek başıma yaşamamıştım, ailemden sonra ev arkadaşlarıyla, sonra da Tom ile yaşamaya başlamıştım. Tek başına yaşama fikrini bunaltıcı bulunca da evet demiştim. Üstünden hemen hemen iki yıl geçti.

Korkunç değildi. Cathy kesinlikle iyi biriydi. Bu yönünü fark ettiriyordu. İyiliği apaçıktı, onu tanımlayan bir özelliğiydi ve bunun sık sık, neredeyse her gün bilinmesini istiyordu. Bu da yorucu oluyordu. Ama o kadar da kötü değildi, bir ev arkadaşının çok daha kötü huyları olabilirdi. Hayır, bu yeni durumum konusunda (iki yıl olmasına rağmen hâlâ yeniymiş gibi geliyordu) canımı en çok sıkan Cathy ya da Ashbury değildi. Kontrol kaybıydı. Cathy'nin evinde, nezaketine rağmen kendimi fazlasıyla misafir gibi hissediyordum. Bunu mutfakta akşam yemeğimizi pişirmek için birbirimizi itelerken hissediyordum. Koltukta, ben arkasında otururken o elindeki uzaktan kumandayı sıkı sıkı tutunca hissediyordum. Bana aitmiş gibi hissettiğim tek yer, küçük yatak odamdı. İçine tıkıştırılmış yatakla masanın arasından zar zor geçilebiliyordu. Yeteri kadar rahattı ama insanın olmak isteyeceği türden bir yer değildi. Bu yüzden ben de oturma odasında ya da mutfak masasında rahatsız

ve bitkin bir şekilde oyalanıyordum. Her şeyin, aklımın bile kontrolünü kaybetmiştim.

10 Temmuz 2013 Çarşamba

Sabah

Hava ısınıyordu. Saat neredeyse sekiz buçuk olmuştu ve gün çoktan bunaltıcı bir hâl almış, hava nemden ağırlaşmıştı. Fırtına çıkmasını dileysem de gökyüzü cüretkâr bir şekilde boş, açık ve su mavisiydi. Üst dudağımdaki teri sildim. Bir şişe su almayı unuttuğum için pişman olmuşum.

O sabah Jason ile Jess'i göremediğim için büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Eve pürdikkat bakmama rağmen görünürde bir şey yoktu. Aşağı katın perdeleri açık ama çift kanatlı kapı kapalıydı ve güneş ışığı cama yansiyordu. Yukarıdaki sürme pencere de kapalıydı. Jason işe gitmiş olabilirdi. Sanırım doktordu ve muhtemelen denizaşırı organizasyonlardan birinde çalışıyordu. Devamlı göreve hazır, gardırobun üstünde hazır bekleyen bir çanta vardı; İran'da deprem ya da Asya'da tsunami olunca her şeyi bırakıp çantasını alarak saatler içinde soluğu uçup hayat kurtarmak üzere Heathrow'da alıyordu.

Jess ise çarpıcı baskıları, Converse ayakkabıları, bütün güzelliği ve nezaketiyle moda sektöründe çalışıyordu. Ya da belki müzik veya reklam sektöründe. Stilist ya da fotoğrafçı olabilirdi. Aynı zamanda sanatsal yetenekle dolu, başarılı bir ressamdı. Şimdi onu açık penceresinden bangır bangır müziğin yayıldığı yukarıdaki hobi odasında, elinde bir fırçayla ve duvara yaslanmış kocaman bir tuvalle görebiliyordum. Akşam üzerine kadar orada kalacaktı; Jason onu çalıştığı zamanlarda rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordu.

Elbette onu gerçekte göremiyordum. Resim yapıp yapmadığını ya da Jason'ın harika bir kahkahası olup olmadığını ya da Jess'in elmacık kemiklerinin güzel görünüp görünmediğini bilmiyordum. Buradan kemik yapısı da ayırt edilmiyordu ve Jason'ın sesini de hiç duymamıştım. Onları yakından hiç görmemiştim, ben yolun o tarafında yaşarken onlar orada oturmuyorlardı. O eve, ben iki yıl önce oradan taşındıktan kısa bir süre sonra taşınmışlardı, tam tarihini bilmiyordum. Sanırım onları ilk fark edişim yaklaşık bir yıl önceydi ve aylar geçtikçe, gitgide benim için önem kazanmaya başladılar.

İsimlerini de bilmediğim için onlara benim isim vermem gerekmişti. Jason, çünkü İngiliz film yıldızları gibi yakışıklıydı, Depp'e ya da Pitt'e değil, Firth'e ya da Jason Isaacs'e benziyordu. Jess de Jason ile uyumluydu ve ona da yakışıyordu. Güzel ve umursamaz tavrına uyuyordu. Onlar bir çift, bir takımdı. Mutlu olduklarını tahmin ediyordum. Benim eski hâlim gibi, beş yıl önceki Tom ve ben gibiydiler. Kaybettiğim şey onlardaydı, istediğim her şeye sahiptiler.

Akşam

Düğmeleri göğsümü geren, rahatsız edici derecede dar gömleğimin koltuk altlarında ıslak lekeler oluşmuştu. Gözlerim ve boğazım ağrıyordu. Bu akşam yolculuğun uzamasını hiç istemiyordum; eve gitmek, soyunup duşa girmek, beni kim senin göremeyeceği bir yerde olmak istiyordum.

Karşı koltukta oturan adama baktım. Benim yaşlarımda, otuzlarının başlarında ya da ortasındaydı, saçları koyu renkliydi ve şakaklarına doğru beyazlaşıyordu. Benzi soluktu. Üzerinde takım elbise vardı ama ceketini çıkarıp yanındaki koltuğa fırlatmıştı. Önünde açık duran MacBook'u kâğıt

gibi inceikti. Yavaş yazıyordu. Sağ bileğinde geniş yüzeyli gümüş bir saat vardı. Pahalı gibi görünüyordu, Breitling olabilirdi. Yanağını yiyordu. Gergin gibiydi. Belki de sadece derin düşünüyordu. Belki New York'taki ofiste bulunan bir iş arkadaşına önemli bir e-posta ya da kız arkadaşına sözcüklerini dikkatli seçtiği bir ayrılık mesajı yazıyordu. Aniden kafasını kaldırıp baktığında göz göze geldik; bakışları üzerimde ve önümdeki masada duran küçük şarap şişesinde gezindi. Başka tarafa döndü. Tiksintinin okunduğu dudaklarının kapanışında bir şey vardı. Beni tiksiniç bulmuştu.

Eskisi gibi değildim. Artık arzu edilmiyordum, iticiydim. Bunun tek nedeni kilo almam ya da yüzümün içkiden ve uykusuzluktan şişmesi değildi; sanki insanlar yüzümden, kendimi tutma ve hareket etme şeklimden üstüme yazılmış hasarı okuyabiliyorlardı.

Geçen hafta bir gece, bir bardak su almak için odamdan çıktığım sırada Cathy'nin erkek arkadaşı Damien ile oturma odasında konuştuklarını duymuştum. Koridorda durup kulak kabarttım. "Kız yalnız," diyordu Cathy. "Onun için gerçekten endişeleniyorum." Sonra, "İşten ya da ragbi klübünden falan kimse yok mu?" diye sordu. Damien ise, "Rachel için mi? Cath, dürüst olmak gerekirse o kadar çaresiz durumda olan kimseyi tanımiyorum," demişti.

11 Temmuz 2013 Perşembe

Sabah

İşaret parmağımdaki yara bandını didikliyordum. Bu sabah kahve fincanımı yıkarken ıslanmıştı; yapış yapıştı ve kirlenmişti. Oysa henüz bu sabah temizdi. Kesik derin olduğu için çıkarmak istemişyordum. Eve vardığımda Cathy dışarıdaydı ve ben de içki almaya gidip iki şişe şarapla geri dönmüş-

tüm. İlkini içtikten sonra dışarıda olmasından faydalanıp kendime biftek pişirmek, kırmızı soğan sosu hazırlamak ve yeşil salatayla birlikte yemek istedim. Güzel, sağlıklı bir yemek olacaktı. Soğanları doğrarken parmağımın ucunu da kesiverdim. Temizlemek için banyoya gittikten sonra bir süreliğine uzanıp her şeyi unutmuştum ki saat on civarında uyanıp Cathy ile Damien'ı konuşurken duydum. Damien mutfağı bu şekilde bırakmış olmamın ne kadar iğrenç olduğunu söylüyordu. Cathy bana bakmak için yukarı çıktı, kapıma nazikçe vurdu ve hafifçe açtı. Kafasını içeri uzatıp iyi olup olmadığını sordu. Ne için olduğunu tam bilmesem de özür diledim. Sorun olmadığını ama biraz temizlik yapıp yapamayacağımı sordu. Kesme tahtasında kan vardı, mutfak çiğ et kokuyordu, biftek hâlâ tezgâhtaydı ve griye dönmüştü. Damien beni görünce merhaba bile demeden yalnızca başını iki yana sallayarak yukarı çıktı, Cathy'nin yatak odasına girdi.

İkisi de yatağa gittikten sonra ikinci şişeyi içmediğimi hatırlayıp hemen açmışım. Koltuğa oturup duymasınlar diye sesi çok kısarak televizyon izledim. Ne izlediğimi hatırlayamıyorum ama bir an kendimi yalnız ya da mutlu ya da öyle bir şey hissetmiş olmalıyım ki, biriyle konuşmak istedim. Birileriyle temas kurma ihtiyacı ağır basmıştı ve Tom dışında arayabileceğim kimse yoktu.

Tom dışında konuşmak istediğim kimse yoktu. Telefonumdaki arama kaydı onu dört kez, saat 11.02'de, 11.12'de, 11.54'te ve 12.09'da aradığımı söylüyordu. Aramaların uzunluğuna bakacak olursam, iki mesaj bırakmışım. Telefonu açmış bile olabilirdi ama onunla konuştuğumu hatırlamıyordum. İlk mesajı bıraktığımı hatırlıyordum; galiba yalnızca beni aramasını istedim. Her iki mesajda bunu söylemiş olabilirdim ve bu da o kadar kötü değildi.

Tren kırmızı ışıkta titreyerek durunca kafamı kaldırıp

baktım. Jess verandasında oturmuş, bir fincan kahve içiyordu. Ayaklarını masaya koymuştu ve başını arkaya yaslayarak güneşleniyordu. Arkasında yavaşça hareket eden birinin gölgesini gördüğümü düşündüm: Jason. Onu görmeyi, yakışıklı yüzünün ışıltısını yakalamayı diliyordum. Dışarı çıkmasını, hayalimdeki gibi Jess'in arkasında durmasını, başını öpmesini istiyordum.

Dışarı çıkmadı ve Jess'in başı öne düştü. Bugünkü hareketlerinde farklı görünen bir şey vardı; daha ağır ve bitkindi. Jason'ın onun yanına gelmesini istiyordum ama tren sallanıp ilerlemeye başladı ve hâlâ görünürde yoktu; Jess yalnızdı. Şimdi de hiç düşünmeden kendimi doğrudan eve bakarken buldum ve gözlerimi kaçıramadım. Çift kanatlı kapı ardına kadar açıldı ve ışık mutfağa süzülüyordu. Bunu gerçekten görüyor muydum, yoksa hepsi bir hayalden mi ibaretti, bilmiyordum ama Jess gerçekten orada, lavaboda bulaşık mı yıkıyordu? Mutfak masasının üstünde, sallanan bebek sandalyesinde oturan küçük bir kız var mıydı?

Gözlerimi kapadım ve karanlığın büyüyüp yayılarak mutsuzluk hissinin daha da kötü bir şeye dönüşmesini bekledim: bir anı, geçmişe bir dönüş. Ondan yalnızca beni aramasını istememiştim. Şimdi hatırlamıştım, ağlıyordum. Onu hâlâ sevdiğimi, her zaman da seveceğimi söylemiştim. *Lütfen, Tom, lütfen, seninle konuşmam gerek. Seni özledim.* Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Kabullenmem gerekiyordu, aklımdan uzaklaştırmaya çalışmamın bir anlamı yoktu. Bütün gün kendimi berbat hissedecektim, karın boşluğumdaki bu sancı, utancın verdiği acı, yüzümü basan ateş dalga dalga gelecekti: önce güçlü, sonra zayıf, sonra yeniden güçlü. Sanki her şeyi silebilecekmişim gibi gözlerimi sıkıştırdım. Ve bütün gün kendime, en kötüsünün bu olmadığını söyleyip duracaktım. Yaptığım

en kötü şey bu değildi, herkesin ortasında yere düşmek ya da sokaktaki bir yabancıya bağırarak gibi değildi. Yazın barbekü yaparken kocamı, arkadaşlarından birinin karısına hakaretler ederek aşağılamak gibi değildi. Bir gece evde kavga ederken ona golf sopasıyla saldırıp bu sırada koridor duvarının da sıvasını kaldırmak gibi değildi. Üç saatlik bir öğle yemeğinden sonra işe geri dönüp herkesin bakışları altında ofise sendeleyerek girmek gibi değildi. Martin Miles beni kenara çekip, *Bence şimdi eve gitsen iyi olacak Rachel*, demişti. Bir keresinde, Londra'nın kalabalık bir ana caddesinde, biraz önce restoranda tanıştığı iki farklı adama oral seks yaptığını anlatan eski bir alkoliğin yazdığı bir kitap okumuştum. Onu okuyunca *o kadar da* kötü olmadığını düşünmüştüm. Sınırımı orada çizmiştim.

Akşam

Bütün gün, bu sabah gördüklerim dışında hiçbir şeye odaklanamadan sadece Jess'i düşünüp durmuştum. Yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğuna inanmama neden olan neydi? Uzaktan yüzündeki ifadeyi görmem mümkün olmamıştı ama ona baktığımda tek başına olduğunu hatta yapayalnız olduğunu hissetmiştim. Belki de öyleydi, belki de Jason evde yoktu, hayat kurtarmak için tehlikeli ülkelere birine gitmişti. Ve Jess onu özleyiyor, her ne kadar gitmesi gerektiğini bilse de onun için endişeleniyordu.

Tabii ki onu özleyordu, tıpkı benim gibi. O nazik ve güçlüydü, bir kocada olması gereken her şeye sahipti. Üstelik bir birliktelikleri vardı. Bunu anlayabiliyordum, öyle olduğunu biliyordum. Gücü, yansıttığı koruyuculuğu Jess'in zayıf olduğunu göstermiyordu. Onun da güçlü olduğu taraflar başkaydı; Jason'ın ağzını hayranlıktan açık bırakan entelek-

tüel sıçramaları vardı. Bir sorunun özünü kesip parçalara ayırarak başka insanların günaydın deme hızında analiz edebiliyordu. Partilerde Jason, Jess'in elini yıllardır birlikte olmalarına rağmen bırakmıyordu. Birbirlerine saygı duyuyor, küçümsemiyorlardı.

Bu akşam kendimi bitkin hissediyordum. Tamamen ayıktım. Bazı günler kendimi öyle kötü hissediyordum ki, içmem gerekiyordu; bazı günler ise kendimi öyle kötü hissediyordum ki, içemiyordum. Bugün ise alkol fikri midemi altüst ediyordu. Ama akşam treninde ayık olmak çok zordu, özellikle de şu an, bu sıcakta. Tenimin her santimetresini bir ter tabakası kaplamıştı, ağzımın içi karıncalanıyor, gözlerim acıyordu ve ovuşturduğumda bütün maskara kenarlara bulaşmıştı.

Çantamın içindeki telefonum vızıldayınca yerimden sıçradım. Vagonun öteki tarafında oturan iki kız önce bana, sonra birbirlerine bakıp sinsice gülümsediler. Hakkımda ne düşündüklerini bilmesem de iyi şeyler olmadığını tahmin edebiliyordum. Telefona uzanırken kalbim göğüs kafesimde küt küt atıyordu. Bunun da iyi bir arama olmadığını biliyordum: Bu akşam içkiye bir ara vermemi isteyecek olan Cathy olabilirdi. Ya da haftaya Londra'da olacağını, ofise uğrayacağını ve öğle yemeğine çıkabileceğimizi söyleyecek olan annemdi. Ekranı baktım. Arayan Tom'du. Yalnızca bir saniyelik tereddütten sonra telefonu açtım.

“Rachel?”

Onu tanıdığım ilk beş yıl, hiçbir zaman Rachel olmamıştım, her zaman için Rach'tim. Bazen Shelley diye seslenirdi çünkü bundan nefret ediyordum ve öfke içinde kıpırdanıp sonra onun kahkahalarına katılmadan edemediğim için kıkırdamaya başlamam onu güldürüyordu. “Rachel, benim.” Sesi kasvetliydi, yorgun bir hâli vardı. “Bak, buna bir son vermen gerek, tamam mı?” Tek kelime etmedim. Tren ya-

vaşlıyordu ve evin neredeyse önündeydik, eski evimin. Ona *Dışarı çık, çimenlerde dur. Seni bir göreyim*, demek istedim. “Lütfen, Rachel, beni böyle sürekli arayamazsın. Kendini toplamalısın.” Boğazıma çakıl taşı kadar sert bir yumru oturmuştu, pürüzsüz ve inatçıydı. Yutkunamıyordum. Konuşamıyordum. “Rachel? Orada mısın? İşlerin yolunda gitmediğini biliyorum ve bunun için üzgünüm, gerçekten ama... sana ben yardım edemem ve bu devamlı aramaların Anna’yı gerçekten üzüyor. Tamam mı? Sana artık yardım edemem. AA*’ya falan git. Lütfen, Rachel. Bugün işten sonra bir AA toplantısına git.”

Pis yara bandını parmağımın ucundan çekip altındaki soluk, kırıkmış ete baktım. Tırnağımın kenarındaki kan kurumuştur. Sağ elimin başparmağını kesğin ortasına bastırınca yara açıldı, acı keskin ve güçlüydü. Nefes aldım. Yaradan kan sızmaya başladı. Vagonun öteki tarafındaki kızlar boş gözlerle beni izliyordu.

* Adsız Alkolikler.

MEGAN

Bir yıl önce

16 Mayıs 2012 Çarşamba

Sabah

TRENİN GELDİĞİNİ duyabiliyordum; ritmini ezbere biliyordum. Northcote istasyonundan çıkarken hızlanıyordu, dönemeçten tıngırdayarak geçtikten sonra homurdanmaya başlayarak yavaşlıyordu. Bazen de evden iki yüz metre kadar önceki ışıktaki durduğunda frenin tiz sesi duyuluyordu. Masada duran kahvem soğumuştü ama ben oldukça terlemiştim ve kalkıp bir kahve daha yapamayacak kadar tembeldim.

Bazen gelip geçen trenleri seyretmiyordum bile, yalnızca dinliyordum. Sabahları burada gözlerimi kapayıp oturuyordum, gözkapaklarıma değen sıcak güneş turuncu renkli oluyordu. Şu an başka bir yerde olabilirdim. İspanya'nın güneyinde, sahilde olabilirdim; İtalya'da, o güzelim rengârenk evlerin ve turistleri getirip götürün trenlerin bulunduğu Cinque Terre'de olabilirdim. Kulaklarımda martı çığlıkları, dilimde tuzla yeniden Holkham'da olabilirdim ve beş yüz

metre uzaktaki paslanmış demir yolundan hayalet bir tren geçiverirdi.

Tren bugün durmuyor, yavaşça ilerliyordu. Tekerleklerin makasların üzerinde gıcırdadığını duyabiliyor, hatta neredeyse sarsıntısını bile hissediyordum. Yolcuların yüzlerini göremiyordum ve onların yalnızca masaların arkasına oturmuş Euston yolcuları olduğunu biliyordum ama hayal kurabilirdim, daha egzotik yolculukların, hattın sonundaki ve ötesindeki maceraların hayalini. Holkham'a yeniden gitme fikrini aklımın bir kenarına yazmıştım, bunu hâlâ böyle sabahlarda bu kadar içten, bu kadar arzuyla düşünüyor olmam çok tuhaftı ama durum bundan ibaretti. Çimlerdeki rüzgâr, kumulların üzerindeki barut rengi gökyüzü, fareyle kaplanmış, mum, pislik ve müzikle dolup taşan çürük evler. Şu an bana rüya gibi geliyordu.

Kalbimin biraz fazla hızlı attığını hissedebiliyordum.

Basamaklardaki ayak seslerini duyabiliyordum, bana sesleniyordu.

“Bir kahve daha ister misin, Megs?”

Büyü bozuldu, uyandım.

Akşam

Rüzgârdan üşüdüysen de martinime eklediğim iki parmak votka yüzünden ter basmıştı. Terastaydım ve Scott'ın eve gelmesini bekliyordum. Beni akşam yemeği için Kingly Caddesi'ndeki Italian'a götürmesi için onu ikna edecektim. Yıllardır hiç dışarı çıkmamıştık.

Bugün pek bir şey yapmamıştım. St Martins'teki mefruşat kursu için başvurumu halletmem gerekiyordu; başlamıştım da ama mutfakta çalışırken bir kadının çığlık çığlığa bağırıldığını, korkunç sesler çıkardığını duydum ve birinin

öldürölüyor olduğunu düşünölüm. Koşup bahçeye fırladım ama hiçbir şey göremedim.

Kadının sesini hâlâ duyabiliyordum, rahatsız ediciydi, kulaklarımı tırmalıyordu, gerçekten tiz ve çaresizdi. “Ne yapıyorsun? Ona ne yapıyorsun? Onu bana ver, onu bana ver.” Yalnızca birkaç saniye sürse de devam etmişti.

Yukarı koşup terasa çıktım. Ağaçların arasından birkaç bahçe yukarıdaki çitin kenarında iki kadın gördüm. Bir tanesi bağıyordu –belki de ikisi birden bağıyorlardı– ve avazı çıktığı kadar bağıran bir de çocuk vardı.

Aklıma polisi aramak geldiyse de sonrasında her şey sakinler gibi oldu. Bağırp duran kadın evin içine, kucağında çocukla birlikte koştu. Diğeri dışarıda kaldı. Eve doğru koştu, tökezledi, doğruldu ve sonra bahçede volta atmaya başladı. Bu gerçekten tuhaftı. Neler olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Ama haftalardır yaşadığım en büyük heyecan da bu olmuştu.

Artık gidecek bir galerim olmadığı için günlerim bomboş geçiyordu. Galerimi çok özlüyordum. Sanatçılarla konuşmayı çok özlüyordum. Hatta ellerinde Starbucks’larla devamlı gelip resimlere bakarak arkadaşlarına küçük Jessie’nin anaokulundayken bunlardan daha güzel resimler yaptığını söyleyen sıkıcı, kusursuz anneleri bile özlüyordum.

Bazen eskilerden birilerinin izini bulmayı denesem mi diye düşünüyordum ama onlarla ne konuşacaktım ki? Mutlu bir evlilik yapan banliyölü Megan’ı tanımayacaklardı bile. Zaten geriye bakma tehlikesine atılamazdım, bu her zaman kötü bir fikirdi. Yazın bitmesini bekledikten sonra iş arayacaktım. Bu uzun yaz günlerini harcarsam çok yazık olurdu. Burada ya da herhangi bir yerde bir şeyler bulacaktım, bunu biliyordum.